

Ecoul Mariei, Regina Păcii

Iulie - oct 2010
Anul 26, nr. 7, 8,9, 10

Ediția originală: ECO DI MARIA REGINA DELLA PACE
C.P. 47 – LORIA (TV) ITALIA

211

Mesajul Mariei din 25 iulie 2010

Mesajul Mariei din 25 mai 2010

„Dragi copii, și azi doresc să vă invit pe toți ca să fiți tari în rugăciune și în momentele în care vă asaltează încercările. Trăiți în bucurie și umilință vocația voastră creștină și dați mărturie tuturor. Eu sunt cu voi și vă port pe toți în fața Fiului Meu, Isus, El va fi pentru voi Putere și Sprijin. Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea”.

Mesajul Mariei din 25 iunie 2010

„Dragi copii, cu bucurie vă invit pe toți să trăiți mesajele Mele cu bucurie, numai astfel, copilașilor, veți fi mai aproape de Fiul Meu. Eu doresc să vă conduc pe toți numai la El și în El veți găsi adevărata pace și adevărata bucurie a inimilor voastre. Vă binecuvântează pe toți și vă iubesc cu iubire nesfârșită. Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea”.

Sensul vieții și apropierea de Isus

O lume, care uită tot mai mult trecutul și promovează noul în mod nesănătos, este o pradă ușoară pentru cine vrea să distrugă, în inima și în sufletul omului, tot ceea ce știe despre veșnicie și despre adevăr. Este înșelăciunea satanei care îndeamnă la căutatrea, iubirea și venerarea unei realități fictive, aparente, frivole, în locul celei adevărate, creată de Dumnezeu și propusă și oferită nouă nu pentru o scurtă perioadă de timp, ci pentru eternitate. E lupta din totdeauna dintre Adevăr și minciună, este bătălia pentru viață, cea pământească și cea de după moarte, pentru că deja aici, în această existență pământească, începe experiența unei vieți paradisiace sau a unei vieți infernale; dincolo se fixează în veșnicie ceea ce aici, pe pământ, am ales, am iubit, am trăit!

Cuvântul lui Dumnezeu ne este cunoscut tuturor: e suficient să-L ascultăm și să-L primim ca să înflorească în noi mântuirea, pentru ca să producă fericire (cf. Lc 11, 27-28; In 12, 46-48). Și astăzi, - și așa va fi până la sfârșitul timpurilor - subzistă două căi; una care duce la viață și la bine, cealaltă la moarte și la rău (cf. Dt 30, 15-20). Principiul e mereu același: alegerea între Dumnezeu și satana, și mereu aceeași este tentativa de a ne îndepărta de Dumnezeu datorită atracției măgulitoare a noului, a înșelăciunii prin care ni se prezintă ca nou, ca modern, ca atrăgător ceea ce este teribil de vechi, cum vechi e și șarpele care îl prezintă ca nou! Adevărata noutate stă în Dumnezeu, nu în satana. Dumnezeu este Creator cu adevărat și ceea ce crează e mereu nou, niciodată nu se repetă, e mereu absolut original, în schimb satana face clone, nu face altceva decât să se repete în tentativa sa oarbă și zadarnică de a distruge Creația.

„Și avem și mai sigur cuvântul profetic la care faceți bine că luați aminte ca la o lumină ce strălucește într-un loc întunecos, până când se va lumina de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre» (2 Pt 1,19)

Noi, ne spune Maria, am primit de la Dumnezeu **Harul de a trăi și a ocroti tot binele care este în noi și în jurul nostru și de a-i îndemna pe alții să fie mai buni și mai sfinți**. Noi putem să ne deosebim în mod clar de satana și de adepții săi; înșelăciunea veche nu va avea putere asupra noastră dacă ne vom adăposti în Inima Neprihănită a Mariei și vom atinge în ea acea puritate ce nu poate fi atacată de rău și care ne va îngădui să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de toate și să trăim Poruncile Sale: aceasta dă sens vieții, aceasta va asigura pacea pe pământ; restul e înșelăciune și vanitate.

Mesajul din iunie ne indică o cale **pentru a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de toate și a trăi Poruncile Sale**. Este calea ce trece prin Inima Neprihănită a Mariei, pavadă cu mesajele pe care ni le dă de 29 de ani pentru a ne-o face mai ușoară! **A trăi Mesajele Sale, cu bucurie, pentru a fi mai aproape de Fiul Său**. Atenție: **să le trăim și nu numai să le citim sau să le ascultăm sau să povestim despre Mesajele Sale, și încă să le trăim cu bucurie**, nu să le suportăm cu teamă sau cu resemnare pasivă. **Să le trăim cu bucurie pentru că numai așa** vom putea fi mai aproape de El, cetățeni ai Împărăției Sale. *Nu cel care Îmi zice: „Doamne, Doamne” va intra în Împărăția Cerurilor, ci acela care face Voia Tatălui Meu Care e în Ceruri* (Mt 7, 21) spune Isus; și Voința Tatălui este cea trăită, zi de zi, de Isus. Să-L primim pe Isus în sufletul nostru, să păstrăm Viața Lui în noi, și **vom găsi**

„**Dragi copii, vă invit din nou să mă urmați cu bucurie. Doresc să vă conduc pe toți la Fiul Meu, Mântuitorul nostru. Nu sunteți conștienți că fără El nu aveți nici bucurie, nici pace, nici viitor, nici viață veșnică. De aceea, copilașilor, profitați de acest timp de rugăciune plină de bucurie și de abandonare. Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea**”.

Mesajul Mariei din 25 august 2010

„**Dragi copii, cu mare bucurie doresc și azi să vă invit din nou: rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă. Acest timp să fie pentru voi timp pentru rugăciunea personală. În timpul zilei, să găsiți un loc unde, în reculegere, să vă puteți ruga cu bucurie. Eu vă iubesc și vă binecuvântează pe toți. Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea Mea**”.

A o urma pe Maria cu bucurie

În aceste ultime timpuri Dumnezeu vrea să ne-o reveleze și să o manifeste pe Maria, capodopera Măinilor Sale - spune Sf. Lud. Maria de Montfort în *Tratatul despre adevărata devoțiune a Mariei*. „Ultimile timpuri” au început cu venirea lui Isus în lume. Omenirea trăiește ultima sa zi de când *a venit să o viziteze Soarele ce răsare din înalt* (cf. Lc 1,78b); venirea Sa inaugurează ziua cea nouă, care nu apune, care nu cedează întinericului! Trăim această zi, *ziua Domnului*, dar nu ne dăm seama; atrași de aparență ce evită Esența; gata să recurgem la idoli ignorăm Existența; obișnuiți să cumpărăm și să vindem, ignorăm valoarea a ceea ce nu are preț și astfel nu cunoaștem și nu cultivăm Pacea, nici Bucuria, nici Iubirea.

Doresc să vă conduc pe toți la Fiul Meu și la Mântuitorul nostru. Nu sunteți conștienți că fără El nu aveți nici bucurie, nici pace, nici viitor, nici viață veșnică - ne spune Maria. E o invitație puternică, e o chemare ce nu poate fi amânată, căci „azi” și nu mâine pot să mă hotărâsc, pot să schimb roata. Mâine e prea târziu. Acest timp care fuge, care e atât de limitat, are în Cristos valoare veșnică. Răscumpărata de El, trăită în El și cu El, clipa nu mai fuge, ci investeste și fecundează viitorul, îl îmbracă în veșnicie. Oricare este condiția noastră umană, sănătatea noastră, identitatea noastră >

adevărata pace și adevărata bucurie. Acea pace și acea bucurie care vin numai de la El (In 14,27;15,11), pe care lumea nu ni le poate da pentru că nu le cunoaște, dar pe care noi putem să le cunoaștem și să le trăim dacă El trăiește în noi. Acea pace și acea bucurie pe care nici cel rău nu poate să ni le smulgă pentru că sunt în Cristos și nu în lume, sunt **adevărate** și nu efemere, și deci nu sunt la îndemâna lui. **Nuccio Quattrocchi**

> pământeană, să încercăm să trăim fiecare respirație a noastră în respirația lui Cristos și viața noastră nu va fi fără viitor, fără speranță, nu va fi fără mângâiere, ci va trăi în Dumnezeu și în Pacea Sa, în Bucuria Sa, în Veșnicia Sa și ziua noastră nu va mai fi una din multele zile de așteptare, ci Ziua eternă a comuniunii cu Isus Cristos în Tatăl și în Duhul Sfânt. Dar cum să facem?

Iată răspunsul Mariei: **rugăți-vă, rugăți-vă, rugăți-vă. Acest timp să fie pentru voi timp pentru rugăciunea personală.** Rugăciunea este canalul potrivit comunicării cu Dumnezeu și, dacă e protejat de interferențe și deranj, este canalul ideal pentru comuniunea cu El: **În timpul zilei găsiți un loc unde, în reculegere, să vă puteți ruga cu bucurie.** Ceea ce internetul nu va putea face niciodată e la îndemână ta: poți să comunici cu Dumnezeu, o poți face personal; e suficient să găsești un loc adecvat reculegerii și să te rogi cu bucurie.

Nu e greu să găsești acest loc (măcar că va trebui să-l căutăm în interiorul nostru); e mult mai dificil **să ne rugăm cu bucurie** pentru că această condiție exclude orice rugăciune care nu implică inima; ori tocmai *rugăciunea cu inima* e cea care îl mișcă pe Dumnezeu, după cum ne învață Isus în Evanghelie și cum ne învață Maria de atâția ani la Medjugorje. A te ruga cu inima înseamnă a-ți armoniza bătăile inimii proprii cu cele ale Inimii lui Isus până a nu le mai distinge de ale Sale, până la prezentarea în fața Tatălui ca un singur Fiul. A te ruga cu inima înseamnă a te pierde în Iubirea care este Isus, a face experiența Vieții eterne; înseamnă colaborare la zidirea Împărăției lui Dumnezeu. Rugăciunea la care ne invită Maria e *perla de mare preț* pentru care trebuie să știi să dai totul cu bucurie (cf Mt 13,45-46); nu e deci evaziune și fugă de realitate, ci viața concretă în Cristos care e singura ce asigură Adevărata Viață deja aici, pe acest pământ.

Pace și bucurie în Isus și Maria. **N. Q.**

Lanțul Iubirii

Dintr-un ținut îndepărtat din Zimbabwe (Africa), o călugăriță a trimis la *Ajutorul Bisericii* care suferă un mesaj de mulțumiri sincere pentru că le-au trimis o sută de rozarii destinate persoanelor sărace care simt că rugăciunea este unica lor speranță.

Sora Clara a explicat că rozariile au fost răspândite în toată *Misiunea Fatima* a ei ca parte dintr-un program pastoral care invită membrii parohiilor să-și consacre casele Preasfintei Inimi a lui Isus. "Suntem cu adevărat fericite. De când am început să le distribuim, am fost surprinse de comportarea oamenilor", scrie sora Clara. "Cuprinse de bucurie, persoanele cântau și dansau mulțumind lui Dumnezeu pentru că în acest mod le vizitate. Stând în contact cu africanii se adevărește că au un mare simț al lui Dumnezeu și o mare dorință de a-L cunoaște din Scripturi. Ei răspund cu adevărat la oportunitatea de a se ruga împreună în comunitate și inițiativa rozariului este un mijloc minunat spre a face asta".

Unele rapoarte sugerează că oamenii din întregul Zimbabwe occidental se află în mare sărăcie datorită politicii guvernamentale de investiții și dezvoltare care favorizează alte regiuni, mai în sintonie cu regimul.

(de la: *Ajutor Bisericii care suferă*)

Preoția lui Cristos este rod al Pătimirii

Numeroasele și bogatele reflecții asupra preoției din cursul anului dedicat acesteia (încheiat la 10 iunie, în solemnitatea Inimii lui Isus), au amplificat, desigur, privirea noastră asupra marelui dar pe care Isus l-a făcut Bisericii

și care poate fi înțeles numai în lumina Preoției lui Cristos Însuși, Veșnicul Preot. Dar care sunt elementele ce constituiau Preoția lui Cristos?

Într-o frumoasă omilie, cu ocazia Sărbătorii Trupul Domnului, Papa Benedict XVI ne-a invitat "să medităm asupra raportului dintre Euharistie și Preoția lui Cristos" în lumina textelor biblice. Iată câteva fragmente foarte interesante. **"Primul lucru pe care trebuie să ni-l amintim mereu e că Isus nu era un preot după tradiția iudaică.** (...) Nu aparținea descendenței lui Aron ci mai curând a celei lui Iuda și deci, în mod legal, îi era închisă calea preoției. Persoana și activitatea lui Isus din Nazaret nu se înscrie în categoria preoților vechi, ci mai curând în cea a profeților.

Pe această linie, Isus s-a distanțat de o concepție rituală a religiei, criticând imposibilitatea care dădea valoare preceptelor umane legate de puritatea rituală mai curând decât observării poruncilor lui Dumnezeu, adică iubirii pentru Dumnezeu și pentru aproapele, care, cum spune Domnul, **<<valorează mai mult decât toate arderile de tot și jertfele>>.** (...) Deci, Isus nu a fost

recunoscut ca un Mesia sacerdotal, ci profetic și regesc.

Atunci în ce sens este Isus Preot? Pătimirea lui Cristos e prezentată ca o rugăciune și ca o ofertă. Isus înfruntă 'ora' Sa, care îl va duce la moartea pe Cruce, cufundat într-o profundă rugăciune, care constă în unirea dintre propria Sa Voință cu cea a Tatălui. Această dublă și unică Voință este o Voință de Iubire.

Trăită în această rugăciune, **tragica încercare cu care se confruntă Isus este transformată în ofertă, în Jertfă Vie.** Ascultând până la extrem, la moartea pe ruce, Isus a devenit 'cauza mântuirii' pentru toți aceia care ascultă de El. Adică a devenit Preotul cel Mare pentru că a luat El Însuși asupra Sa toate păcatele lumii, ca 'Miel al lui Dumnezeu'.

Tatăl este Acela care îi conferă această Preoție chiar în momentul în care Isus trecea de la moartea Sa la Înviere. Nu e o Preoție după ordinarea legii mozaice, ci 'după ordinea lui Melchisedek', deci o ordine profetică, depinzând numai din relația Sa particulară cu Dumnezeu.

Preoția lui Cristos implică suferința. Isus a suferit cu adevărat, și a făcut-o pentru noi. El era Fiul și nu avea nevoie să învețe ascultarea, dar noi da, aveam nevoie și vom avea mereu. De aceea Fiul Și-a asumat umanitatea noastră și pentru noi S-a lăsat 'educat' în creuzetul suferinței, S-a lăsat transformat de ea ca bobul de grâu care, pentru a aduce roade, trebuie să moară în pământ. Prin acest proces, Isus a devenit '*desăvârșit*'. (...)

Așadar, Pătimirea a fost pentru Isus ca o consacrare sacerdotală. În Euharistie El a anticipat Jertfa Sa, o Jertfă ne rituală, ci personală. La Ultima Cină, El acționează mânat de acel 'spirit etern' cu care Se va oferi apoi pe Cruce. (...) Această Putere Divină e cea care transformă violența extremă și nedreptatea extremă în act suprem de iubire și dreptate.

Aceasta este lucrarea Preoției lui Cristos, pe care Biserica a moștenit-o și o prelungește în istorie, în forma dublă a preoției comune a celor botezați și a celor ordonați ca miniștri, pentru a transforma

*„Îți mulțumesc, Doamne,
pentru că vii pe mânzul asinei
și nu pe heruvimi,
vii în umilință, nu în măreție.
Vii în fașă, nu în armură de luptător,
vii în iesle, nu pe norii cerului,
în brațele Mamei,
nu pe tronul Majestății Tale.
Vii pe asin și nu pe heruvimi,
vii spre noi și nu împotriva noastră,
vii să ne salvezi și nu să ne judeci,
vii să ne vizitezi în pace,
nu pentru a ne condamna cu mânie.
Dacă vii astfel, Doamne Isuse,
în loc să fugim, noi vom alergera spre Tine”*
Pietro di Celle

"Trebuie să știm să recunoaștem că a pierde ceva, chiar pe noi înșine, pentru adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul Iubirii și al Vieții, înseamnă în realitate a câștiga, a te regăsi mai deplin.

Cine se încredințează lui Isus experimentează deja în această viață pacea și bucuria inimii, pe care lumea nu le poate da și nici nu le poate lua o dată ce Dumnezeu le-a dat. Merită deci osteneala de a te lăsa atins de focul Duhului Sfânt! Durerea pe care ne-o provoacă e necesară transformării noastre"

Benedict XVI

Pe fața oamenilor

de Francesco Cavagna

Există persoane care poartă întâmpinată pe fața lor Iubirea lui Dumnezeu. Aceste persoane revelează în fiecare acțiune a lor Prezența Sa, Bunătatea Sa infinită. Le putem întâlni pe căile pe care mergem zi de zi. De obicei nu le băgăm în seamă, concentrați cum suntem asupra a ceea ce avem în minte. Dar la un moment dat, când o situație dificilă sau vreo rugăciune a săpat în noi acel gol atât de prețios și necesar, urmează neprevăzutul... Trebuie să fim treji, să avem în noi suflarea Spiritului Său care deschide ochii sufletei noastre. Și atunci le recunoaștem, sau mai bine Îl recunoaștem pe Dumnezeu pe fața unor asemenea persoane. Domnul Se servește de ei pentru a face binele, îi folosește ca pe instrumentele Sale, Se servește de acțiunile lor cele mai obișnuite pentru a Se arăta lumii, pentru a ajunge la toți fiii Săi. Este dorința Sa cea mai mare. Vrea ca să-L cunoască fiecare, ca cei depărtați să-și amintească de El. Și ei nu fac nimic extraordinar. **Trăiesc și iubesc: iubirea lor e extraordinară.**

Mai știm să ne mirăm de mira-colele tăcute ce au loc în fiecare zi? Persoane ca și noi au fața plină de spe-ranță, ochii limpezi, un surâs luminos, deși trăiesc în această lume a noastră, atât de suferindă și atât de plină de con-tradiții. Păstrează Viața lui Dumnezeu în ei...

Mă găseam în stațiunea Mestre vorbind cu un concetățean pe care Dumnezeu a făcut să-l întâlnesc. Spunea că nu crede, dar continua să-mi pună întrebări despre ceea ce se întâmplă, despre faptul că mulți tineri atât de senini și normali, aleseseră să petreacă propriul lor timp cu sărmanii din acea stațiune neospitalieră. Când persoanele află că studiez teologia și îmi pun tot felul de întrebări cu caracter filozofic... reușesc să conduc discret discuția, dar știu bine că nu anumite teorii sunt cele care vor satisface nevoia profundă ascunsă în inima lor. Atunci le întreb simplu: *“Dar tu recunoști pe Dumnezeu pe fața anumitor persoane?”* A răspuns că nu, dar imediat a privit în jur și mi-a cerut să-i arăt aceste persoane. Și a început să observe cu o privire diferită fețele senine din jurul său, ca și cum căuta și încerca **“să privească dincolo”**, cum făceam eu. Ne-a spus-o Isus Însuși. *“Mie Mi-ați făcut-o”.*

“Frații Mei cei mai mici”.

Pentru noi nu e mereu ușor, suntem concentrați asupra ceea ce persoanele trebuie să ne dea, așteptăm ceva pentru noi și astfel interesele noastre iau primul și unicul loc în relația cu alții. Nu mai suntem capabili de a contempla misterul pe care fiecare persoană îl ascunde în sine. **Nu mai știm să ne mirăm de miracolele tăcute ce au loc în fiecare zi.**

Dar Domnul nu încetează să alerge după noi și uneori se folosește de aceste persoane pentru a opri pe neașteptate privirea noastră, pentru a ne spune că este El, pentru a ne readuce la Sine. De aici drumul pentru a-L căuta mereu, pentru a ne strădui să-L găsim în fiecare.

Căci aceste persoane sunt ca niște candelă aprinse – și desigur că și noi ar trebui să căutăm să devenim la fel, dar marea revelație este că Dumnezeu stă în fiecare. Dumnezeu a ales să se întrupeze, să ia o înfățișare umană și a sfîșit astfel pe vecie demnitatea oricărei vieți.

Da, atunci când vom ști să-L recunoaștem și în acele fețe brăzdate de tristețe și suferință, în privirile umile și mahnite, în cicatricile victimelor indife-renței de astăzi, atunci cu adevărat vom putea spune că am început să iubim. Vom ști și vom simți că Dumnezeu este în fiecare, că Dumnezeu e pretutindeni, că Dumnezeu e Dumnezeu. Și vom înceta să ne mai comportăm ca stăpâni ai vieții noastre. Fiecare lucru va recâștiga dimensiunea justă. Și vom fi liberi, liberi ca să iubim.

INDIA *Spiritul Bisericii primare*

Mons. John Kattrukudiyil, Episcop al diecezei de Itanagar, India, ne povestește despre Biserica sa vie, tânără, capabilă să facă miracole!

“După Învierea lui Isus, Apostolii sunt tulburați. Unii se întorc la munca pe care o făceau înainte; de fapt nu știau ce să facă. Dar după Rusalii, din pescari timizi devin evanghelizatori pentru că au în inimi pacea și puterea primite de la Duhul Sfânt.

Și în Dieceza mea e o mare lucrare a Duhului Sfânt; prezența catehiștilor în Comunitățile mele, pentru mine **e un miracol**. E o biserică ce trăiește, care evanghelizează pentru că aici sunt mulți laici care lucrează de ani îndelungați. Rămân uimit de credința lor!

În regiunea noastră sunt mulți animiști (37%) și nu e ușor să faci să crească aici creștinismul, dar mulți tineri și-au dat seama că, pentru a te apropia de Dumnezeu nu e nevoie să sacrifici, să ucizi animale... Un tânăr mi-a spus că a urmat un timp pe un catehist care i-a transformat viața pentru că l-a făcut să cunoască un Dumnezeu Mare: împreună cu alți tineri, a început să se roage. În Arunashal iau naștere multe parohii pentru că acolo sunt mari semne ale operei lui Dumnezeu. Adesea **teologia nu atinge inima omului, rămâne numai în cap, în minte**. În schimb Cuvântul lui Dumnezeu merge drept în suflet și îl transformă în interior. La noi se trăiește **o Cateheză care pornește de la începuturi la fel ca în primele Comunități creștine**. E multă prospețime în credincioși și Botezul e dat cu bucurie cui dorește să-l primească. Asistăm adesea la experiențe asemănătoare cu cea trăită de Paul la Damasc; sunt persoane care au o foarte frumoasă convertire după ce au persecutat creștinii mult timp. Mulți se roagă pentru ca să se petreacă și în alții convertirea inimii; se fac și multe rugăciuni de vindecare. **Duhul Sfânt dă Darurile Sale care se văd chiar și în cei care nu știu nici să citească, nici să scrie, dar au o credință profundă.**

E o Biserică tânără care în fiecare an va crește tot mai mult în număr și credință. Pentru toate acestea mulțumim lui Dumnezeu Tatăl și acțiunii Duhului Sfânt. Existența castelor în societatea indu creează anumite diviziuni, dar creștinismul, deși cu trudă, va fi capabil să aducă noutăți”. (*Lidio Piardi*)

Să stai cu...

“Când i-a ales pe cei 12, Isus «i-a chemat la Sine ca să stea cu El»” (Mc 3,14). Isus nu alege eroi, profeți, vindecători, exorciști, oratori, mesageri. Isus îi alege pe cei doisprezece ca să stea cu El. Apoi vor fi înviați. Dar Își alege mai întâi tovarăși de viață, nu oameni care să facă lucruri pentru El, ci cu care să “stea împreună”.

Primul obiectiv al lui Isus nu e convertirea, ci compania oamenilor, comuniunea. Și poate Împărăția începe prin a face viața mai afectuoasă.

Cu toții experimentăm cât de minunată este această *stare cu...*: să stai cu persoana iubită, să stai cu prietenul, cu colegul. Să stai cu persoana iubită este experiența suficientă pentru a răscumpăra zilele noastre pline de amărăciuni; să mergi pe cale cu prietenul e suficient ca să răscumperi mulți pași pierduți.

Să stai cu este experiența suficientă pentru a răscumpăra anumite zile ale noastre goale sau neliniștite. **Să stai cu** persoanele pe care le iubești este cea dintâi vindecare a vieții, terapia de bază a existenței. **Să stai cu** înseamnă să ieși din condamnarea la singurătatea vrăjmașă. Sufletul izolat se îmbolnăvește; omul bolnav și izolat moare. Să iubești și să fii iubit ajunge ca să-ți umpli viața, ba chiar multe vieți.

Să stai cu persoana iubită, sau cu prietenul sau cu soțul înseamnă să ieși de sub domnia lui trebuie să faci și a competiției, și să intri în domeniul gratuității.

Isus i-a ales pe cei doisprezece *ca să stea cu ei*, ca să experimenteze viața cu El. Vindecă viața și o eliberează de boala singurătății, de tirania lui *a face*, de fascinația cantității și propune iar fascinația comuniunii.

A crea comuniunea este obiectivul de la început al istoriei sacre. Este despărțirea apelor, lama ce separă cei doi versanți ai istoriei.

De o parte, ziditorii comuniunii, care fac ceea ce face Dumnezeu, crează apropierea și alianța. Și sunt numiți prietenii lui Dumnezeu, prietenii neamului omenesc, păstrătorii istoriei.

De cealaltă parte sunt cei ce urzesc separările, dușmăniile și neîncrederea, spaimile și zidurile. Ei sunt cei care fac ceea ce face diavolul, al cărui nume (de la diabollo – separă, confruntă) înseamnă tocmai “separatorul”, cel care depărtează omul de om, care îl desparte de sine însuși. **Să stai cu**, și apoi va veni cu siguranță capacitatea de a acționa și de a face în stilul celui cu care ai făcut casa.

În Evanghelie, Maria este creatoare de relații. Chiar și în casă cu Iosif centrul vieții nu este *eu* și nici *tu*. Centrul stă în *relație*, în a se căuta și a se găsi, peste distanțe, pentru un *noi*, nodul ce adună împreună viețile.

Generozitatea noastră ne poartă, uneori, să sărim peste etape, să forțăm ritmul. Când L-am întâlnit pe Cristos am simțit urgența de a face ceva pentru cineva. Și aceasta este foarte frumos, dar în același timp prematur. Poate am sărit peste prima etapă a apostolatului: a sta cu El. Poate pentru că considerăm că aduce mai puțină răsplată o oră de rugăciune decât o oră de slujire? Pentru plinătatea existenței e necesar să construim, să facem casa...”

(extras din: *Casele Mariei - E. Ronchi* Ed. Paoline).

A auzi Glasul lui Dumnezeu

de p. Kreso Busic

Există o continuă succesiune de glasuri ce se înmulțesc și ricoșează dintr-o parte în alta a planetei; glasuri care se adună cu altele, glasuri care se contrazic și adesea generează numai gălceavă... «*Oile Mele ascultă Glasul Meu, Eu le cunosc și ele Mă urmează*» spune Isus în Evanghelie (In 10,27).

Cine vrea să-L urmeze pe Domnul și să se lase condus de unicul Glas care exprimă „Adevărul întreg”, trebuie să știe să-l recunoască între alte glasuri. Dar cum să facem să-l recunoaștem distinct? Cum și unde putem asculta Glasul lui Isus?

Adesea, spunând că trebuie să ascultăm Glasul lui Isus ne gândim la ceva supranatural, la locuțiuni interioare, la a cere vreunui vizionar un cuvânt pentru mine. Dar aceasta este încă o atitudine imatură, deoarece noi toți trebuie să ne dezvoltăm capacitatea unei noi ascultări, să auzim Glasul lui Dumnezeu și să fim că ne conduce El.

Lucrul fundamental este să purificăm și să vindecăm Imaginea deformată a lui Dumnezeu din interiorul nostru și aceasta se poate face numai făcând experiența lui Isus Viu, Real în viața noastră. Cum? Trebuie să facem să se maturizeze în noi DA-ul spus lui Dumnezeu, un DA mereu mai liber și simplu. Putem experimenta pacea care este atingerea Duhului Sfânt în măsura în care va crește în noi un DA mai profund la Voința lui Dumnezeu.

De mai multe ori în paginile Ecoului s-a vorbit despre oferirea vieții ca fiind calea justă spre o cunoaștere tot mai profundă a lui Dumnezeu. Oferta e doar o altă expresie a acelui DA interior și ea rămâne singura trecere de la întuneric la lumină, de la vechi la nou. Pentru că “fără oferta vieții lui Dumnezeu, nu vom intra niciodată într-un contact imediat cu Dumnezeu, ci numai cu o reflecție, cu o operă a lui Dumnezeu, sau cu o idee a lui Dumnezeu. Vreau să fac ceva pentru Dumnezeu, dar în realitate mi-e frică să-L primesc. Atunci contactul cu viața Divină devine slab, mereu mai sufocant”. Este situația creștinului care după mulți ani de drum, în loc să se înalțe devenind tot mai mult creatura nouă, începe un proces invers de decadentă, de oboseală, se închide în formule religioase, în *cutii*, unde spiritul de pasivitate interioarăcedeză în fața încercărilor vieții.

Oferirea este capacitatea sufletului de a asculta sunetul lui Dumnezeu, armonia Sa și a cunoaște Glasul Celui Care îmi vorbește, mă formează, mă plăsmuiește; acel Glas adevărat al Bunului Păstor care ne face mai puternici și mai liberi.

Știm cu toții că animalele urmează vocile și mirosurile; aceste două capacități le permit să recunoască persoana pe care o au în față și să fie sigure. Dar cu atât mai mult ar trebui noi să ne dezvoltăm capacitățile și potențele pe care le posedă sufletul nostru! Capacitatea principală e tocmai aceea de a sta în ascultare, de a ne abandona cu încredere lui Dumnezeu.

Din recunoașterea și ascultarea Glasului lui Dumnezeu ia naștere deschiderea interioară, capacitatea de dăruire, spiritul de sacrificiu; ia naștere pacea interioară care persistă chiar și în dificultățile vieții și se vindecă încrederea și credința în Dumnezeu. Atunci pentru mine, în calitate de credincios, e important să-L cunosc pe Acela în care mi-am pus încrederea și să înțeleg mai bine ceea ce El mi-a revelat. Cu cât ascult mai mult Glasul lui Dumnezeu, cu atât îmi dezvolt credința care mă îndeamnă să cunosc mai profund Persoana în care mă încred; și cu cât cunosc mai bine această Persoană, adică pe Isus Cristos, cu atât Îl iubesc mai mult. Pentru că numai cunoscându-L descopăr adevărata valoare a Jertfei Sale, a iertării Sale, în cuvinte sărace descopăr cât de mult mă iubește cu adevărat Isus.

Nu mai în acest mod se vor risipi norii creați de frică, de neîncredere și nerăbdare. Și numai așa va începe să moară în mine omul vechi cu toate modurile sale de a privi viața, de a judeca lumea: lăsând egoismul meu și permițând Iubirii lui Dumnezeu să formeze în mine o creatură nouă, care vede realitatea cu o privire înnoită, liberă.

Voi începe să gândesc într-un fel nou, să privesc altfel persoanele; voi învăța să mă rog în mod original și să mă raportez cu Creația recunoscând-o ca dar al Bunătății infinite a Domnului.

Caritatea te îndeamnă să te faci <<totul pentru toți>>

Caritatea te îndeamnă să te faci <<totul pentru toți>> (1 Cor 9,22) spre a ne adecva nu numai necesităților fraților, dar și mentalității, caracterului, gusturilor, personalității fiecăruia. A iubi aproapele pentru Dumnezeu, recunoscând în fiecare om chipul, creatura, pe fiul Tatălui Ceresc, nu înseamnă să dezbraci caritatea reducând-o la o formă de iubire rece, stereotipă, care îi îmbrățișează pe toți în masă fără să țină seama de persoanele individuale. E cert că Isus a iubit pe toți oamenii cu Iubire Divină; totuși, în paginile Evangheliei se poate vedea că Iubirea Sa îmbrăca nuanțe sau moduri diferite după persoanele cărora li se adresa. Nu era o iubire standard și nici indiferentă la exigențele particulare ale fiecăruia. Dacă ne gândim, de exemplu la diversitatea comportării Sale față de discipoli, față de prietenii din Betania: nu-l trata pe Petru ca pe Ioan sau pe Marta ca pe Maria.

Caritatea ne face atenți să tratăm fiecare frate după situația concretă individuală - temperament, sensibilitate, calități, limite - pentru a-l face să simtă căldura unei afecțiuni care se străduiește să se adapteze persoanei sale și să-i ușureze greutățile. "Dumnezeul statorniciei și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași sentimente unii față de alții, ca ale lui

Cristos Isus, pentru ca într-un singur cuget și într-un singur glas să-L preamăriți pe Dumnezeu... Primiți-vă deci pe rând, așa cum Cristos v-a primit pe voi, spre slava lui Dumnezeu”..

Anonymous

Să-ți iei sarcina

de Stefania Consoli

“Să mi se întâmple mie mai curând decât vreunui dintre copiii mei... de o sută de ori miel”

Are o mare greutate o asemenea frază și de multe ori mi s-a întâmplat să o aud. Și de îndată mi-am spus: “Dar asta nu e normal, pentru că oamenii instinctiv sunt îndemnați să evite răul, să-și ‘salveze pielea’ cu orice preț! Ce împinge atunci un părinte să pronunțe afirmații de acest fel? Un raționament nu este pentru că această promptitudine la sacrificiu pentru un altul nu e rodul minții, nici un calcul lucid, ci naște dintr-o iubire imensă, pură, o totală uitare de sine și o atenție îndreptată spre altul, spre fiul născut.

Cu acest fel de Iubire ne iubește Maria la Medjugorje și ne invită să ne iubim frații. O iubire capabilă să-și ia răspunderea pentru suferințele care ar putea nimeri pe aproapele nostru pentru a-l feri, asumându-ne eventualele consecințe și arzându-le într-o iubire care “*totul acoperă, ... totul speră, totul suportă*” (1 Cor 13,7).

A voi binele altuia (îți vreau binele!) nu e o urare, ci e un act care ne implică activ: respingând răul care îl amenință, procurăm binele pentru cine ne este alături. E cal mai bun mod de a face scut cu propria viață, așa cum face o mamă cu propriul copil.

Nu e totdeauna ușor, nici comod. Uneori mușcătura durerii devine deosebit de acută în trupul nostru atunci când oferim lui Dumnezeu viața noastră pentru alții.

Îi simțim greutatea, trăim sentimente negative care nu au rațiunea de a exista, ne simțim aproape copleșiți de rău... E un preț de care trebuie să ținem cont dacă vrem ca acțiunea noastră de salvare să fie eficace. Dar veninul nu va pătrunde în străfundul nostru, pentru că Spiritul Însuși îl va face inofensiv dacă ne oferim lui Dumnezeu cu inimă sinceră și generoasă: “*Sugarul se va juca lângă culcușul viperei și în vizuina șarpelui veninos copilul își va întinde mâna...*” ne asigură profetul Isaia (11,8).

Atunci viața noastră va căpăta un caracter sacerdotal, capabil să-și asume consecințele răului pentru a-l consuma în focul Iubirii astfel încât să se înalțe spre Cer «come un profumo di soave odore, un sacrificio accetto e gradito a Dio» (Fil 4,18).

Vom fi preoți și tați și mame capabili să naștem pe alții la viață ferindu-i de moarte. Dar și noi vom trage beneficii: vindecându-ne în iubirea, care devine sfântă și neprihănită, în măsura în care uită de sine și se dăruiește altuia... “*Purtați greutățile unii altora și veți împlini astfel legea lui Cristos*” (Gal 6,2).

Nu avem nevoie de altceva

Totul e atât de simplu. Cu totul natural și mai normal decât putem crede. Iubirea unei mame e evidentă, e imediată. Din anumite motive instinctive, cu toate că are nevoie de voință pentru ca ea să găsească timp și spațiu pentru creatura sa.

Iubirea unei mame nu trebuie studiată și analizată ca să fie înțeleasă. Se învață încă de la naștere. Se primește în abundență din copilărie până când nu asumă în noi trăsături de neșters de educație, creștere, de formare... Ne însoțește mereu, chiar și în amintirea care devine nostalgie când intervine depărtarea sau absența definitivă.

“Iată Mama ta” a spus Isus murind discipolului fidel rămas la picioarele Crucii. “Iată fiii Tăi...” continuă să spună Domnul, Mariei prezentă în fiecare zi la Medjugorje cu o iubire incomparabilă, *plină de Har*.

A început al treizecilea an de Apariții și pelerinii aleargă mereu mai numeroși. Ca să facă ce anume? Ce îi împinge să pornească la drum? Fiecare are motivațiile sale. Modalitățile și apropierea sunt diferite. Și totuși toți găsesc același lucru: o Mamă care îi primește cu o Iubire nesfârșită. O Iubire care generează, însănătoșește, întărește. O Iubire care orientează pașii noștri spre Dumnezeu, veșnicia binelui.

Nu avem nevoie de altceva. E atât de simplu... De ce să ne muncim încercând să interpretăm Misterul pentru ca apoi să-l închidem în sterile categorii omenești? Precum copiii, să permitem ca Iubirea Sa să ajungă la noi și să ne pătrundă. Totul va fi clar, inteligibil. Vom ști exact ce vom avea de făcut în timpul care ne așteaptă, capabili să răspundem cu deplină convingere: “Iată-mă, Doamne, fie mie așa cum dorești Tu”. Așa cum a făcut deja Ea, de altfel.

Pământ al înțelepciunii

«Iată Mirele! Veniți în întâmpinarea Lui!» strigă o voce la miezul nopții și în întuneric femeile se scoală pentru a merge în întâmpinarea Lui. Pentru a avea lumină, luaseră cu ele candelile și o rezervă de ulei pentru a nu risca să rămână în întuneric.

E o scenă bine cunoscută. O povestește Isus într-o parabolă din Evanghelia după Matei (Mt 25, 1-13). O scenă de bucurie, pentru că femeile își procuraseră cu înțelepciune uleiul pentru a lumina așteptarea lor plină de iubire: uleiul speranței, al credinței sigure că Mirele avea să sosească. Altele însă, mai puțin atente, poate leneșe sau distrase, dar cu siguranță superficiale, nu-și făcuseră proviziipotea conțând că prietenele se vor fi gândit și la ele...

Picătură după picătură, de aproape treizeci de ani, **Maria ne dă la Medjugorje uleiul Harului**, al credinței: “*Dragi fii, azi vă invit să începeți împreună cu Mine să construiți în inimile voastre Împărăția Cerurilor, să uitați ce esteal vostru personal, și, conduși de exemplul Fiului Meu, să vă gândiți la cele ale lui Dumnezeu. Ce dorește El de la voi? Nu permiteți satanei să vă deschidă căile fericirii pământești, căi pe care nu este Fiul Meu. Acestea sunt false, fiii Mei, și durează puțin. Fiul Meu există. Eu vă ofer fericirea veșnică și pacea, unirea cu Fiul Meu, cu Dumnezeu, vă ofer Împărăția lui Dumnezeu!*”, spune Precurata Mirjanei în 2 august trecut.

Ani de așteptare, împreună cu Maria, a Împărăției care va veni. Ani în care e necesar să facem o bună provizie de haruri printr-o vigilență fidelă și înțeleaptă: “... *ruțați-vă pentru ca în toată lumea să vină împărăția Iubirii. Ruțați-vă pentru ca mai întâi să domnească un timp de pace pe care inima Mea o așteaptă cu nerăbdare...*” (25.06.95). “*Cu voi doresc să reînnoiesc rugăciunea pentru venirea unui timp nou, un timp de primăvară*” (25.10.2000), a spus Mama atunci.

Unde ne aflăm azi? E suficient să privim în jur și să citim ziarele... Este noaptea așteptării. Mirele va veni, aceasta este sigur. Dar între timp, pe când așteptăm, să vărsăm în lămpile noastre interioare o rugăciune fierbinte, care să poată lumina

întunericul ce oprimă și întunecă lumea. Să facem provizii din Harul pe care ni-l comunică Maria cu exemplul Său, cu cuvintele Sale, cu Prezența Sa Vie și dătătoare de viață. Vom avea în noi lumina pentru a merge în întâmpinarea lui **Isus, Care vine pentru a recapitula în Sine toate lucrurile.**

Unul din secretele încredințate vizionarilor vorbește despre un semn vizibil și indestructibil ce va apare la Medjugorje și va rămâne pentru totdeauna. Dar “va fi prea târziu” pentru cine n-a primit din timp invitația de a se converti, avertizează Maria. Nu va putea participa la banchetul sărbătorii. Asemenea fecioarelor nechibzuite rămase fără uleiul credinței: în timp ce se așteaptă ca “totul să fie sub control” înainte de a se hotări să se încredințeze Mariei și planurilor Sale de salvare, timpul trece și riscă să vadă porțile închizându-se. “Doamne, Doamne, deschide-ne!”, strigă fecioarele. Dar El le răspunde: “*Adevăr, adevăr vă spun: nu vă cunosc!*” ».

A merge în credință comportă angajare, creativitate și adesea chiar și durerea de a nu reuși să-ți schimbi propria inimă. Se cere efort, sinceritate și multă bunăvoință.

Nu întotdeauna suntem dispuși să ne implicăm cu totul și astfel amânăm DA-ul nostru, sau cerem altora osteneala. “Vegheați deci, pentru că nu știți nici ziua, nici ceasul”, încheie Isus parabola.

Dar e o invitație în plus pentru cei care, de acum de ani întregi, trăiesc cu iubire Mesajele Mariei ținând astfel aprinse candelile lor interioare. Mai înainte ca ei să treacă prin poartă și aceasta să se închidă în urma lor, pot să deschidă brațele în cruce și să sprijine canatul pentru ca trecerea să rămână deschisă încă și pentru cei întârziați care, în ciuda tuturor piedicilor, doresc să intre. Să accepți să stai drept pe propria cruce cu generozitate și curaj în avantajul altora e o mare caritate. Apoi dacă aceasta e trăită în comuniune cu alții, devenim mai siguri și mai puternici; astfel porțile Împărăției vor rămâne deschise pentru ca întreaga omenire să treacă și să se salveze.

Timp de glorie, timp de cruce

În inima lunii septembrie se detașează sărbătoarea Înălțării Crucii lui Cristos (mai exact la 14). Este o sărbătoare foarte iubită în Herțegovina – cum am mai avut ocazia să scriem – și în fiecare an, culmea muntelui Krizevac se umple de oameni care urcă pentru a aduce omagiu mării cruci albe, în amintirea celei care L-a găzduit pe Isus pe Golgota.

Desigur e cazul să sărbătorești, având în vedere că tocmai prin Cruce Domnul ne-a câștigat mântuirea nouă, tuturor. Dar e ușor să sărbătorim atunci când crucea nu ne atinge trupul, când rămâne în afara noastră... Devine însă mai dur atunci când, în încercare, vedem cum se destramă acele *visuri de mărire* în care am sperat atunci când Îl urmam pe Isus “spre Ierusalim”.

Să încercăm să fim mai concreți. În general, pe calea spre Isus identificăm în cineva un bun conducător. Avem încredere și ne încredințăm lui, cu toate că itinerariul propus este angajant, iar drumul strâmt și dificil. Cu toată oboseala, continuăm să privim la ghidul nostru cu stimă și respect, mergem pe urma pașilor săi, cu riscul de a idealiza omul și de a ne aștepta ca el să corespundă viziunii noastre despre lucruri...

Sosește totuși momentul când idealul este pus la încercare și nu ne mai promite consensul, ba chiar, uneori, ne procură chiar un dezacord public. “Doamne, cu Tine sunt gata să merg în închisoare și la moarte”, a spus Petru lui Isus. Dar El i-a răspuns: “*Petru, îți spun: nu va cânta azi cocoșul înainte ca tu să te lepezi de Mine de trei ori*” (22, 31-34).

Căile pentru a fugi din fața pericolului sunt mereu deschise și atrag slăbiciunea noastră, nesiguranța, frica. Uneori ar fi suficient să ne recunoaștem teama și să ne încredințăm cu umilință cui poate să ne ajute,

pentru a rămâne coerenti cu Cel în care am crezut și pe care L-am susținut. Și astfel să rămânem în pace lăsând ca evenimentele, care nu depind de noi, să-și urmeze cursul, chiar dacă nu e mereu previzibil și clar în ochii noștri.

Dificultățile ne vor demasca, ele scot la iveală puritatea intențiilor noastre: “Sunt cu El atâta timp cât îmi convine, apoi fac cale întoarsă? Sau sunt cu El pentru că în mod liber împărtășesc un drum care mă poate penaliza, dar care merită să fie trăit până la capăt?” Trebuie să ne întrebăm cu sinceritate.

Amenințarea înfrângerii ne pândește mereu. Nu ne place. Nu place nimănui riscul de a apărea ca perdanti, de a ne simți falimentari. Nu e comod să fii nepopular, și cu atât mai mult acuzat sau luat drept țință. Dar este prețul pentru a aduce roade, mai ales în numele lui Cristos care a ales singur tocmai această cale: *“Fericiți veți fi voi când vă vor insulta și vă vor persecuta și minșind, vor spune tot răul împotriva voastră din cauza Mea. Bucurați-vă și tresălați de bucurie, căci mare este în Ceruri răsplata voastră pentru că așa i-au persecutat și pe profeții care au fost înaintea voastră”* (Mt 5,10-12).

Isus explică cu claritate: “Dacă lumea vă urăște, să știți că mai întâi pe Mine M-a urât... Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta” (In 15,18,20). Dar atunci, dacă ne spunem creștini, de ce fugim de sub cruce? De ce ne părăsim postul după ce am parcurs un drum lung, chiar dacă e vorba de un loc nedemn ca cel de pe Calvar?

Sunt întrebări profunde și personale la care fiecare poate să răspundă, dacă vrea, în secretul inimii sale. Dar celebrarea Crucii și Înălțarea sa presupune cel puțin dorința de a fi cu Cristos, *sărman și răstignit*, Care a ales-o ca să fie tronul său de glorie și nu motiv de trădare și fugă.

Din jurnalul Sorei Faustina

Isus spune: *“Fiica Mea, cu supunerea răbdătoare la Voința Mea, Îmi dai cea mai mare glorie și îți asiguri merite atât de mari încât nu le-ai putea dobândi nici cu posturi, nici cu mortificări de orice fel. Să știi, fiica Mea, că dacă îți supui voința ta Voinței Mele, atragi asupra ta predilecția Mea. Sacrificiul tău Îmi este plăcut și plin de dulceață. Găsesc în el plăcerea Mea, el este puternic!*

Oh, victimă plăcută Tatălui Meu! Să știi aceasta, fiica Mea, că Preasfânta Treime întreagă are în tine predilecția Sa specială pentru faptul că trăiești numai din Voința lui Dumnezeu. Nici un sacrificiu nu este comparabil cu acesta... Mă unesc cu tine în mod cu totul special, pentru că tu iubești mai mult Voința Mea decât Harurile”.

MARTURISIND....

Acum îmi revine mie!

Sunt momente în viața fiecăruia dintre noi în care percepem o chemare specială pe care osimțim că ne este adresată numai nouă. Intuiția și ascultarea își fac drum în suflet și în spirit și trezesc inima și mintea. Ca o lumină în noapte, suntem atinși de un mesaj, de un glas, de un sunet care ne întreabă imediat și așteaptă un răspuns. În acel moment, toată persoana noastră, în plinătatea ei, e chemată să răspundă: de ce Dumnezeu îmi cere ceva tocmai mie și nu altuia? Tentația de a privi în jur pentru a vedea dacă acel deget nu indică pe altcineva aflat în spatele nostru ne face să ne întoarcem, dar întărește mesajul care ne-a fost dat. Nu e nici un dubiu: *acum îmi revine mie* și El vrea ca să fiu tocmai eu instrumentul Său.

Numai eu pot să fac acest lucru, cu siguranță nu pentru că sunt eu cel mai capabil și nici cel mai expert, ba chiar cine știe câți vor fi gata să mă critice! Cu toate acestea, Domnul are nevoie de mine pentru a realiza ceea ce mi-a cerut. Poate că tocmai de lipsa mea de experiență are Domnul mai multă nevoie, e sficient doar DA-ul meu.

Se realizează astfel întâlnirea cu Dumnezeu Cel Viu. Chemarea și Harul se comunică acum și numai pentru mine, de ce să le ignor? În libertatea noastră putem spune DA și să fim cuprinși de bucurie, putem spune NU și să plecăm mai departe cu tristețea în inimă.

În mod efectiv, de ce sunt mai preocupat? De a realiza ce mi-a cerut Domnul, sau de cum mă vor judeca oamenii? De câte ori nu-L sfătuim pe Dumnezeu ce anume poate să ne ceară: “Doamne, cere-mi totul, dar nu asta!...” Dar dacă ofer totul lui Dumnezeu, Îi ofer și brațele mele, mâinile mele, glasul meu... desigur că în acel moment nu comunic pe mine însumi, ci acțiunea lui Dumnezeu.

Adesea îngropăm talentele noastre și trăim în nori pentru a nu provoca pe nimeni astfel încât nimeni să nu ne poată judeca. Dar acum e timpul de Har în care Domnul are nevoie tocmai de mine. Domnul cere ceva original de la mine, se pare că acea voce ne atinge tocmai acolo unde suntem mai sensibili, ca un vânt cald ce aduce miremele mării și ne trezește senzații noi. Acum îmi revine mie să ies la lumină, să mă așez ca o *lampă pe un obroc*, astfel încât toți să mă poată vedea în adevărul meu și să fiu instrument. Câți n-au râs de Sfântul Francisc crezându-l nebun, iar el a lăsat să fie văzut gol și mizerabil pentru că îl sluja pe adevăratul Tată...

Suntem chemați la viață din veșnicie și chemarea la viață se repetă de fiecare dată în mod diferit, va avea culori și sunete mereu noi, dar va avea un singur Nume: Isus. Acum îmi revine mie ca să întrupez Iubirea lui Cristos în viața mea, pentru a fi templu sfânt al Prezenței Sale.

Alessandro Macinai

Pacea pe care o căutam

M-am aflat la Medjugorje – tânără printre mulți alții -, încă o dată pentru Festival, la începutul lui august. De astă dată eram o mare de persoane! Zeci și zeci de mii, spunea cineva... Dar nu numărul face calitatea celui eveniment (care se repetă de 20 de ani), ci mai curând calitatea unei întâlniri, cea cu

Maria, care, ca întotdeauna știe să găsească modalitatea de a ne întâlni pe toți, unul câte unul, în secretul inimii noastre.

De la un timp, pierdusem pacea. Diferite situații din viața zilnică mi se păreau că merg în sens contrar. Tot ce-mi doream părea că avea porțile baricatedate... Alergam, trudeam, dar mi se părea că prind numai fluturi! În lume e o luptă interioară între tentația de a te descuraja și deci a te deprima, și aceea de a te răzvrăti, și astfel a căuta acele distracții ce ocupă mintea în mod superficial pentru a ocoli mai ușor problema... Dar apoi seara, când închizi ochii înainte de a adormi, preocupările se întorc ca niște fantome și-ți fură binele de care ai mai multă nevoie: pacea! Iată de ce și de astă dată am acceptat invitația Mariei, Ea care este Regina Păcii.

Am ajuns la Medjugorje cu niște prieteni, și ei în căutarea unor răspunsuri pentru propria viață. Împreună am asistat la ceea ce ne propunea programul. Mărturiile interesante, momentele muzicale plăcute, dar mai mult ca orice Adorația de seară în fața Euharistiei a dat tinerilor ceea ce au cu adevărat nevoie: **pe Isus Cristos Viu**, Care îți comunică Duișia și Iubirea Sa; Care îți sugerează să pornești pe căi la care nu te-ai gândit niciodată, Care te mângâie și te întărește, încurajându-te să trăiești durerea ca ocazie de creștere și de maturizare... Întunerul nopții favorizează intimitatea, colocviul inimă la inimă. Muzica, cuvintele scurte ale cântecelor, ajută la crearea unei atmosfere de pace. Da, de pace. Tocmai ceea ce venisem să caut la Medjugorje. Am găsit-o în tăcerea Adorației, nu în gălăgie... Am găsit-o în inima mea, gata să mă scape de preocupările care o copleșeau înainte de plecare. Am găsit-o în Isus, Care mă aștepta acolo...

N-am putut s-o mai las: am luat-o acasă împreună cu Cristos, Care va continua să mi-o dea în fiecare zi dacă Îi voi permite ca El să rămână Viu, Prezent în inima mea.

Datoria de a o păstra va fi a mea, căci agresunile lumii vor încerca repede să mi-o fure din nou. Dar dacă voi reuși să creez în mine un loc unde Adorația să trăiască constant “în spirit și adevăr”, nimeni și nimic nu va putea să mi-o ia. Astfel voi fi cu adevărat o fiică atentă și responsabilă față de darul Reginei Păcii!

Elisabetta Parente

Primind invitația unei prietene, am fost pentru câteva zile pe insula **Fuerteventura**, din arhipelagul Canarelor. De mult mi-am oferit viața Domnului și știu că tot ce mi se întâmplă este în mâinile Sale și este *recapitulat* în El.

M-a impresionat mult realitatea din această insulă, iar caracteristicile sale exterioare, m-au făcut să contemp lu dimensiunea spirituală. Am observat semne contradictorii: natura aridă cum nu mai văzusem niciodată: deșert în jur, iar alături (din fericire nu prea multe) construcții omenești cam prea impunătoare, înconjurate de grădin luxuriante cu palmieri și flori colorate... Insula e înconjurată de ocean, soarele dogorâște, și totuși aerul părea ușor, ca cel de la munte.

Văzând că în timpul săptămânii nu se celebra Sfânta Liturghie și biserica rămănea închisă, m-am urcat pe munte să mă rog ca să înțeleg ce vroia să-mi spună Domnul după ce m-a condus în acel loc... Muntele era din piatră vulcanică, pământul de culoare maronie, prăfos. Nici o plantă, nici o insectă, nici o pasăre... Ici și colo câte un arbust pitic, aproape complet uscat, îmi atrăgeau atenția. Erau pâliti, dar nu complet morți. Un firisor îi mai ținea în viață. Erau acolo, la limita supra-viețuirii, în așteptarea unei picături de apă...

M-au făcut să mă gândesc imediat la condiția oamenilor... A omului *"pe jumătate mort"* din parabola Bunului Samaritean: rănit de răul întâlnit în viață și care așteaptă o picătură de iubire ca să-și poată reveni și să înflorească în originalitatea sa. A omului de astăzi, pe care Domnul prin Harul Său – picătură cu picătură – îi menține existența, dar al cărui spirit e ca și mort; și totuși Dumnezeu, în nesfârșita Sa Înțelepciune și Răbdare, "nu aruncă o cană crăpată, nu stinge o lumânare care fumegă", ci așteaptă, se oferă, iubește... A sufletelor din Purgatoriu, care au nevoie de atenția noastră pentru a fi ajutate să primească Jertfa lui Isus ca apoi să se înalțe și să intre în plinătatea vieții... Și atunci a tăsnit din mine o rugăciune spontană de binecuvântare și de intervenție pentru cei vii și pentru cei morți din insulă: **de implorare către Tatăl** pentru ca vântul puternic ce sufla să **aducă pe Duhul Sfânt** sufletelor care aveau nevoie; ca să le dea lor vigoare și să le acorde o ocazie de convertire și de viață plină... Aveam în minte pasajul biblic al *oaselor uscate* (Ez 37,1-14) care se citește în Vigilia Rusaliilor: *"Fiul omului, proorocește duhului, proorocește și spune: așa grăiește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia și ei vor învia! Am proorocit eu precum mi se poruncise și a intrat în ei Duhul și au înviat și mare mulțime de oameni s-au ridicat pe picioarele lor"*.

În acel loc inaccesibil și deschis oricărui fel de spirit, am simțit în acest fel **că pot să-mi trăiesc preoția mea regească pentru a fi eu acea picătură de iubire oferită**, capabilă să stingă orice arsură și să readucă la viață ceea ce pare mort.

Elena Ricci

Să ne amintim

«Îmi voi aminti de lucrările Domnului...» (Sir 42,15)

A ne aminti de un eveniment fericit este un pic ca și cum am retrăi bucuria acelui moment. E important atunci să ne amintim de lucrările pe care Dumnezeu le înfăptuiește în noi și în alții; e important să ne amintim de darurile de Har primite.

Amintirea binelui primit ne ajută să iubim, să înfruntăm truda fiecărei zile. O asemenea amintire aduce mereu bucurie, cum zice psalmul: *"Îmi amintesc de Tine în așternutul meu și mă gândesc la Tine în priveghele de noapte, la Tine Care ai fost ajutorul meu, tresalt de bucurie la umbra aripilor Tale"* (Ps 63). Da, nu se poate să nu ne bucurăm în Domnul când ne amintim de El. Amintirea favorizează preamărirea Domnului, mulțumirea pentru toate minunățiile Sale. Amintirea lucrărilor lui Dumnezeu este frumusețea și hrana sufletului, este scut și apărare de cel rău. Astfel viitorul nu ne înspăimântă pentru că în noi locuiește Speranța.

Diavolul ne face să ne pierdem memoria Binelui primit și ne prevede un viitor tot mai întunecat, imposibil de trăit, pentru a ne înfricoșa sufletul și a-l face al său. Pierderea "memoriei" ne pune într-o situație constantă de slăbiciune, de dezorientare, în care răul își poate face jocul. De aceea "memoria" e un dar important care trebuie cerut lui Dumnezeu: numai El poate să ne-o dea. Nouă ne revine s-o păstrăm în tăcere; da, în tăcere, pentru că tot ce face zgomot în noi, **ca resentimentul**, neînțelegerea, discordia, invidia, ambiția, dorința de posesie, **împiedică sufletul să-și amintească**.

Evanghelia ne vorbește despre o persoană care păstra tăcerea interioară, care "păstra toate acestea în inima Sa" (Lc 2,5). Știm că această persoană este Maria. Ea ne ajută să ne amintim de lucrările lui Dumnezeu, Ea e cea care ne amintește continuu de Darul cel mai frumos al Tatălui: Isus. La Ea deci, trebuie să recurgem pentru a nu uita binele primit. Ei, care vrea să fie memoria noastră, să ne încredințăm. Astfel binele primit nu va fi steril, ci va fi spre beneficiul nostru și al altora.

Tăierea ramurilor

Studii recente demonstrează că plantele, atunci când când li se taie ramurile, "suferă". Și astfel, tăierea ramurilor, care e indispensabilă pentru mulți copaci și pentru vie, mai ales pentru a da roade, reprezintă pentru ei o *"suferință"*. Fără tăierea ramurilor, fructele nu s-ar dezvoltă gustoase și abundente...

În Evanghelia de la Ioan, Isus ne vorbește despre o viță, care este El, și despre mlădițe, care suntem noi. Părintele Veșnic este agricultorul Care taie mlădițele ca să dea multe roade. **Tăierile** pe care le experimentăm în viața de zi cu zi nu trebuie, deci, să ne minuneze: fără acestea, viața noastră ar rămâne sterilă. Nu putem să ne gândim să ne desprindem de Viță ca să nu suportăm aceste **tăieri**, căci aceasta ar fi o iluzie, deoarece: *«cine rămâne în Mine, aduce multe roade, pentru că fără Mine nu puteți face nimic»* (In15,5).

Să ne obișnuim, atunci, să vedem **tăierile** din fiecare zi nu ca pe ceva negativ, de evitat, ci ca pe un dar, ca o ocazie de Har. Și să nu ne luptăm cu nici unul dintre cei care favorizează **tăierile** noastre: ci să știm să luptăm singuri împotriva singurului vrăjmaș, care este satana, căci cu siguranță Dumnezeu nu va fi cu noi în lupta contra fratelui. Să învățăm de la Maria că numai iubind, a dat totdeauna roade din abundență. Să-i cerem Ei să ne dea o inimă mereu atentă pentru a ști să-L recunoaștem pe Agricultorul care vine *să ne taie*, ca să nu-L îndepărtăm. Poate astfel vom aduce roade de bucurie pentru noi și pentru mulți alții.

Lumea îmbrățișează Ecoul

Nu ne așteptam la un răspuns atât de afectuos și solidar din toate părțile lumii! O adevărată îmbrățișare a Ecoului, care suferă din cauza unei creșteri disproporționate a tarifelor poștale, cum v-am împărtășit în nr.210.

Am așteptat răspunsul vostru, și iată că ne-au sosit foarte multe prin scrisori, telefoane, mesaje. Unii s-au făcut disponibili pentru ajutor. Alții au trimis bani. Alții au avut cuvinte de stimă și încurajare, ca să nu ne oprim, cu toate dificultățile economice. Pe scurt, un concurs de solidaritate și prietenie, care ne îndeamnă să sfidăm evidența costurilor ridicate și să continuăm a crede în Providență, care, dacă va voi, ne va ajuta la fiecare pas...

Vouă, tuturor, un mare MULȚUMESC, pentru că, dacă Ecoul continuă să viziteze și cele mai ascunse colțisoare ale pământului, este meritul generozității voastre.

Vă MULȚUMIM vouă, care ne-ați transmis cuvinte de compasiune și mângâiere. Vă MULȚUMIM vouă, care ne-ați trimis bani pentru expedieri. Vă MULȚUMIM vouă, care v-ați făcut disponibili pentru distribuirea Ecoului. Vă MULȚUMIM, de mii de ori vă mulțumim vouă, care vă rugați Domnului ca Ecoul să-și continue drumul, să continue a fi ecoul Harurilor pe care Maria ni le dă din abundență la Medjugorje.

Reluăm deci lucrul cu speranță înnoită și cu o credință în Dumnezeu purificată în creuzetul încercării. Puterea comuniunii nutrește și susține angajamentul nostru și responsabilitatea de a continua. Pentru aceasta, și pentru multe altele, Ecoul vă mulțumește și, la rândul său... îmbrățișează lumea!

CITITORII NE Scriu

Elena Belotti din Montello -Italia: pentru a vă susține în acest moment critic, voi continua să vă trimit donațiile mele, dar nu e nevoie să mi-l mai trimiteți prin poștă, pentru că îl pot lua de pe internet. O rog pe Preacurata să continue să vă susțină pentru ca glasul vostru să continue să dea mărturie de credință în multe din casele lumii.

Pr. Lucani da Bologna - Italia: După ce am citit despre greutățile de expediere, vă comunic că pot lua Ecoul de pe internet și vă mulțumesc pentru ceea ce faceți. Vă doresc să puteți continua cu ajutorul Domnului.

Arda Ramos din Porto Rico: Vă transmit multe binecuvântări din partea celor ce primesc Ecoul în Porto Rico: multe persoane beneficiază citind acest ziar care ne vorbește despre locul binecuvântat...

Părintele Peter din Certosa - Slovenia: Vă mulțumesc pentru Ecoul care, ca întotdeauna, mă poartă puțin pe pământul sfânt - Medjugorje - unde am sosit acum 21 de ani din America, țara mea natală, pentru a petrece vara... Așa sunt căile Domnului...și eu am încredere că așa cum a creat evreilor un drum prin Marea Roșie, tot așa va pregăti o cale pentru Ecou, pe care eu îl pomenesc în fiecare zi în rugăciunile mele, mai ales la altar. La Medjugorje am fost primul străin care am intrat în comunitatea fraților din Herțegovina, apoi am venit aici, în Certosa, acum 18 ani, unde mai târziu am fost sfințit preot. Acum rup puțin tăcerea vieții retrase din Certosa numai pentru a vă da curaj să continuați. Mulți copii ai Mariei din lumea întreagă se roagă pentru această intenție. Începe un an jubiliar pentru Medjugorje: 30 de ani de la prima apariție pe Podbrdo. Sunt sigur că Regina Păcii nu ne va lăsa orfani de Ecou! -

Părintele Diego Camia da Rapallo - Italia: Dragii mei, am citit aseară Ecoul 210. L-am găsit minunat și foarte util pentru toți creștinii și necreștinii. Citez o singură frază: *"Nu sunteți conștienți de marea iubire cu care vă iubește Dumnezeu..."*. Cât de adevărat este ceea ce zice Maica Sfântă pentru noi! Am auzit de dificultățile economice pe care le aveți pentru expedierea Ecoului. Dacă vreți, puneți în pachetul meu toate abonamentele pe care le aveți pentru Rapallo, iar eu mă voi ocupa în mod voluntar de expedierea lor la adresele repective. Nu-mi va fi greu și pentru Preacurata o fac de bunăvoie, deși am împlinit 90 de ani, dar Sfânta Fecioară îmi dă încă multă putere și sănătate. Vă trimit donația pentru pachetul primit, dublu ca de obicei, pentru a vă încuraja în prezentele dificultăți economice. Regina Păcii să vă ajute și să vă susțină pentru că ne faceți mult bine. Vă mulțumesc rugându-mă și vă salut dorindu-vă tot binele"

Sergio de Leon din Havana - Cuba: De la o vreme, Ecoul nu mai ajungea prin părțile noastre... Vă mulțumesc pentru tot ce faceți pentru noi, misionarii din Campesinos. Preasfânta Treime să vă binecuvânteze și Maria să vă ajute

Manuel Navos din Filipine: Am primit pachetul cu Ecouri. Vă mulțumesc vouă și lui Dumnezeu prin Mama noastră binecuvântată pentru că cele trimise îmi sunt de mare ajutor în misiunea mea

"Dumnezeu primește în eternitatea Sa ceea ce acum, în viața noastră, făcută din suferință și iubire, din speranță, din bucurie și tristețe, crește și devine. Omul întreg, toată viața sa, e luată de Dumnezeu și în El, purificată, primește veșnicia..."

Creștinismul nu anunță numai o mântuire oarecare a sufletului într-un dincolo imprecis în care tot ceea ce în această lume ne-a fost prețios și drag va fi șters, ci promite viața veșnică, 'viața lumii care va veni': nimic din ceea ce ne-a fost prețios și drag nu se va distruge, ci va găsi plinătate în Dumnezeu".

Benedict XVI

(Solemnitatea înălțării Mariei cu trupul și sufletul la Cer)

printre cei închiși. Sper că îmi veți putea trimite cât mai multe ca să le distribui în închisorile pe care le vizitez și sunt multe... Deținuții se schimbă prin rugăciunile lor.

Marilene Batt din Weillcourt (Franța): Distribui Ecoul la multe persoane (în pelerinaje, călătorii, etc). Am citit despre dificultățile voastre și vă trimit donația mea... Nu disperați, nu vă opriți. Sfânta Fecioară dorește ca acest mic jurnal să continue pentru a atinge inimile multor oameni. Satana nu vrea, dar noi nu trebuie să-l ascultăm. Maria vă va ajuta să ajutați oamenii prin Ecou.

Elsa Molina din Cuba: Sunt o cititoare conștiincioasă a Ecoului Mariei. Când îmi sosesc cele câteva exemplare, le dau și altora care sunt foarte mulțumiți. Vă rugăm să ne trimiteți regulat câteva copii, chiar dacă în situația actuală nu vă putem trimite donații, dar vă încredințăm lui Dumnezeu, ca El să vă ajute în continuare pentru a putea primi aceste cuvinte atât de frumoase...

Sora Laure-Marie din Carmelo di Frileuse (Franța): Dragi prieteni, după ce am citit știrea despre greutățile voastre, simt că trebuie să vă mulțumesc pentru că micuțul Ecou aprofundează Cuvântul lui Dumnezeu și ne ajută să trăim în spiritul Evangheliei, ca Fecioara Maria...

Jacqueline Hiver din Saint Calais (Franța): Ecoul vostru e o publicație sfântă, excelentă, care ne aduce pace interioară și har și dezvoltă în sufletul nostru dorința de a ne sfinți la rândul nostru. E o mare valoare în Biserică și îl iubesc mult... Fie ca Maria să vă asiste în apostolatul vostru frumos și curajos. Vă pot ajuta numai cu rugăciunea și cu oferirea bolilor și a umilințelor mele...

Josette Bugaut din Zournus (Franța): Dragi prieteni, ce mulțumită eram când primeam Ecoul! Cât de bine ați vorbit despre binecuvântare în nr. 208... Sunt conștientă că binecuvântarea e necesară și nu ies din biserică fără s-o fi primit. Apoi, o port pretutindeni cu mine... Vă trimit o mică donație, pe care o voi repeta și altă dată, pentru că ași vrea ca lumea întreagă să se roage Sfintei Fecioare Maria

2010 Pelerinaje din România la Medjugorje și...

Cluj- Maria Sângeorzan tel 0264 414393 29 oct-6 nov.

Timișoara-Damian Vaszilcsin 0742 762 321;0256 384 712
- e mail damian_vaszilcsin@yahoo.com Medjugorje 27 dec-4 ian 2011; Apareșida (Brazilia)-Medj. în octombrie.

Oradea - Janine Rusneac 0359 303686; 0744 526 878
27 oct.- 5 nov.

Roman - prof V. Ciocan tel 0728 848498; 0233 744191 -
Polonia -(Pe urmele Papei Ioan-Paul II) 30 sept;

Alba-Iulia - Marcela Tureanu tel 0758609604 -
Medjugorje 31octombrie-6 noiembrie.

Sabin Truță - tel 0752901090: Medjugorje 22 decembrie-28 decembrie (Plecări din Cluj și Alba)

"Când spun "IATĂ-MĂ, DOAMNE!", atunci primesc și răspunsul lui Dumnezeu. El îmi dă darul de a iubi, îmi dă atingerea sa duioasă; îmi dă o îmbrățișare pe care nici un om de pe pământ nu mi-o poate da, iar eu accept să trăiesc viața Sa și pornesc la drum cu o credință înnoită... Aceasta pentru că după acea experiență vie, încep să cred mai ferm că El conduce viața mea, că El conduce evenimentele în timp și în univers."

Drum bun, vouă, tuturor!

Vilanova M. 8 sept.2010